

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

51

Η Φλεγόμενη
Λίμνη

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'ΟΣΛΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ Φάουστα
αἰχμάλωτη

ΜΕΣΑ στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τοῦ ξακουστοῦ Ἑλληνα Ὑπερανθρώπου, πού ξεκίνησε ἀπὸ μιὰ φτωχογειτονιά τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ γίνῃ Φρουρὸς τοῦ Δικαίου καὶ Προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ Φάουστα, ἡ σατανικὴ κόρη τοῦ τρομεροῦ Δόκτορος Φάουστ, εἶναι ξαπλωμένη πάνω σ' ἓνα μαρμάρينو τραπέζι, αἰχμάλωτη!

Τὴν συγκρατοῦν πανίσχυρα, ἀόρατα μαγνητικὰ κύματα πού ἐκπέμπει μιὰ συσκευή κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι (*).

(* Διάβασε τὸ τεῦχος 50, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας».

Τὰ μάτια τῆς ἀστραφτοῦν ἀπὸ ἀνέκφραστο μῖσος καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς εἶναι συσπασμένα ἀπὸ λύσσα καὶ συγχρόνως ἀπὸ τρόμο, γιὰτὶ καταλαβαίνει ὅτι ὁ κίνδυνος πού διατρέχει αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ κάθε προηγούμενο!

Εἶναι: στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο, τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ τῆς, τοῦ ἀτρόμητου διώκτη τοῦ Ἑγκλήματος!

— Φάουστα!, λέει ὁ Ἑλληνας. Τὰ ἐγκλήματά σου ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων εἶναι μεγάλα, ἀμέτρητα καὶ φριχτά! Καμμιά τιμωρία δὲν εἶναι αὐστηρὴ γιὰ σένα! Πρέπει νὰ πεθάνῃς! Πρέπει νὰ λείψῃς ἀπὸ τὸν κόσμο, γιὰτὶ

ή ύπαρξίς σου στη ζωή προκαλεί συμφορές, καταστροφές και έγκλήματα! Πρέπει να πεθάνης!

Τὰ μάτια τῆς Φάουστα γε μίζουν τώρα ἀπὸ ἀπέραντο τρόμο. Κυττάζουν ἰκετευτικά τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὸ βλέμμα τοῦ σατανικοῦ κοριτσιοῦ καρφώνεται ἐπίμονα στὸ βλέμμα τοῦ Ἑλληνα.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθει τὴν παράξενη μαγνητικὴ δύναμι τῆς Φάουστα νὰ τὸν διαποτίζει. Νοιώθει τὸ θυμὸ του ἐναντίον τῆς νὰ μαλακώνη καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ τὴν σκοτώση νὰ λυγίζει!

Μὲ μεγάλη προσπάθεια ἀποσπᾶ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ δικό της καί, γυρίζοντας, πηγαίνει: στὴν πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου καὶ φωνάζει τὴν Ἀστραπή. Θέλει κοντὰ του τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα γιὰ νὰ τὸν βοήθησῃ νὰ ἀντισταθῇ στὴ διαβολικὴ γοητεία τῆς κόρης τοῦ Φάουστ!

Μιὰ στιγμή ἀργότερα, ἡ Ἀστραπὴ θρίσκει διπλὰ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἡ παρουσία της δίνει καινούργια δύναμι στὸν Ἑλληνα ποῦ ἀντιμετωπίζει τώρα τὴ Φάουστα χωρὶς ὁ μαγνητισμὸς τῶν ματιῶν τῆς νὰ τὸν λυγίζει!

— Πρέπει νὰ πεθάνης!, λέει πάλι. Μολονότι δυσκολεύομαι νὰ σκοτώσω γυναῖκα, καὶ μάλιστα αἰχμάλωτη, εἶναι καθήκον μου νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

— Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο !, λέει

ἡ Φάουστα μὲ φωνὴ ποῦ τρέμει ἑλαφρά. Λυπήσου με! Ἀφῆσέ με νὰ ζήσω! Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ γίνω καλή! Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι θὰ πάψω νὰ πολεμῶ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων. Θὰ ἀποσυρθῶ σὲ μιὰ μακρινὴ γωνιά τῆς γῆς καὶ θὰ ζήσω ἐκεῖ ἤσυχα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς μου!

Ὁ Ἑλληνας κουνάει τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Δὲ σὲ πιστεύω!, λέει. Δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σὲ πιστέψω! Ἐχω καθήκον νὰ ἀπαλλάξω τὸν κόσμον ἀπὸ σεῖσά! Ἡ εὐθύνη μου, ἂν σὲ ἀφήσω ἐλεύθερη, θὰ εἶναι: τρομερή!

Ἀφθονα δάκρυα κυλοῦν τώρα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Φάουστα. Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ στρέφει τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν Ἀστραπή. Τὸ βλέμμα αὐτὸ εἶναι: τόσο γεμάτο ἰκεσία καὶ τρόμο, ὥστε ἡ ἀγγελικὴ ψυχὴ τῆς Ντιάνας συγκινεῖται.

Ἀκουμπάει τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ ἀντρα της καὶ λέει:

— Ἀγαπημένε μου, μὴν τὴν σκοτώσης! Σὲ παρακαλῶ, δοκίμασε νὰ τὴν κάνης καλή, ὅπως ἕκανες ἄλλοτε μὲ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν κόρη του τῆ Σατούρνα! Μὲ τὸ θαυμαστὸ φάρμακό σου, ἡ Φάουστα ἢ θὰ γίνῃ καλή καὶ θὰ μεταβληθῇ σὲ σύμμαχό μας ἢ θὰ πεθάνῃ! Δόσε της τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃ καλή!

Ὁ Ἑλληνας μένει σκεπτικὸς γιὰ λίγες στιγμές. Ἐπει-

τὰ κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Θὰ γίνῃ ὅπως θέλεις, ἀγαπημένη μου! Δίκη ἔχεις. Ἡ νίκη ἐναντίον τοῦ Ἐγκλήματος θὰ εἶναι μεγάλη ἂν ἡ Φάουστα γίνῃ καλή! Θὰ δοκιμάσω ἐπάνω της τὸ φάρμακό μου!

Πηγαίνει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ κατεβάζει ἓνα μπουκαλάκι ἀπὸ ἓνα ράφι.

Τὸ μπουκαλάκι περιέχει ἓνα ὑγρὸ, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ Ἐλ Γκρέκο γεμίζει μιὰ σύγγα ἐνέσεως.

Πηγαίνει τώρα κοντὰ στὴ Φάουστα. Σκύβει ἐπάνω στὸ σατανικὸ κορίτσι καὶ χώνει τὴ βελόνα σ' ἓνα πόρο τοῦ δέρματός της. Τὸ ὑγρὸ χύνεται μέσα στὸ αἷμα της.

Περνοῦν μερικὲς στιγμές. Ξαφνικά, τὸ πρόσωπο τῆς Φάουστας παίρνει μιὰν ἀγγελική ἔκφρασι! Τὰ μάτια της γεμίζουν καλωσύνη! Ἐνα χαμόγελο χαρᾶς καὶ ἀγάπης διαγράφεται στὰ χεῖλιά της!

Ἡ φωνή της λέει γλυκά:

— Εὐχαριστῶ, Ἐλ Γκρέκο! Εὐχαριστῶ πὺ μὲ ἔκανες καλή! Ὁ κόσμος τώρα εἶναι τόσο διαφορετικὸς γιὰ μένα! Ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ὁμορφὴ! Εὐχαριστῶ! Ἐκανες τὴν ψυχὴ μου νὰ γεμίση καλωσύνη! Ἐκανες τὴν καρδιά μου νὰ πλημμυρίση ἀπὸ ἀγάπη!... Πόσο μισῶ τὸν ἐαυτό μου τώρα γιὰ τὰ φρικτὰ ἐγκλήματα πὺ ἔχω κάνει! Πρέπει νὰ τιμωρηθῶ γι' αὐτά!

Νὰ τιμωρηθῶ σκληρὰ, σκληρὰ, σκληρὰ!...

Ὁ Ἐλ Γκρέκο κ' ἡ Ντιάνα λάμπουν ἀπὸ χαρὰ. Ἡ Φάουστα εἶχε γίνῃ καλή!

Ὁ Ἄγγελος καὶ ὁ Διάβολος

Ο ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, κατασυγκινημένος πηγαίνει κοντὰ σὲ μιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πὺ κρέμεται στὸν τοῖχο τοῦ ἐργαστηρίου καὶ λέει:

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου! Μ' ἔκανες ἄξιο νὰ νικήσω ὀριστικὰ τὸ Κακὸ! Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἱκανοποίησι ἀπὸ τὸ νὰ μεταβάλλῃ κανεὶς ἓνα κακὸ ἄνθρωπο σὲ καλὸ!

Γυρίζει στὴ Φάουστα, πιέζει τὸ κουμπὶ τῆς συσκευῆς πὺ τὴν κρατᾶει αἰχμάλωτη καὶ τὴν ἐλευθερώνει!

Μ' ἓνα πήδημα, ἡ κόρη τοῦ Φάουστ τινάζεται ὄρθια.

Καὶ τότε συμβαίνει μιὰ ἀλλόκοτη μεταβολή.

Ἡ ἀγγελικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της σβήνει μὲ μιὰς χάνεται, σὰν νὰ φορούσε μιὰ μάσκα καὶ νὰ τὴν εἶχε ἀφαιρέσει ἀπτόμα!

Τὰ χαρακτηριστικὰ της στυπνᾶται διαβολικὰ καὶ τὰ μάτια της ἐξακοντίζουν μῖσος καὶ λύσσα. Οἱ γροθιές της σφίγγονται σπασμωδικὰ.

— Ἐλ Γκρέκο!, σφουρίζει σὰν ὀχιά. Εἶσαι πολὺ ἀφελής! Νόμισες ὅτι μὲ τὸ φάρμακό σου μποροῦσες νὰ μὲ κάνῃς καλή! Δὲν ξέρεις

«Οτι έχω πάρει τὰ μέτρα μου για κάθε ένδεχομένο; Όταν άρχισα τόν πόλεμό μου έναντιόν σου, φρόντισα να θωρακίσω τόν έαυτό μου έναντιόν τών όπλων σου και ήξερα ότι τó πιό φοβερό άπ' όλα τά όπλα σου ήταν τó φάρμακο τού Καλού! Έτσι, είχα πάρει άπό πριν ένα αντίδοτο και τó φάρμακό σου δέν μου έκανε τίποτα!»

Καί, πριν ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και ή Άστραπή προλάβουν να συνέλθουν άπό τήν άπερίγραπτη έκπληξι τους, ή

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο έτοιμάζει
μιά σύριγγα ένέσεως...

Φάουστα ρίχνεται επάνω τους.

Με δυό άστραπιαίες γροθιές στέλνει τόν Έλληνα και τή γυναίκα του να κυλιστούν μακριά, στην άλλη άκρη τού εργαστηρίου!

Έπειτα, οι γροθιές της άρχίζουν να συντρίβουν με μανία τά πάντα μέσα στο εργαστήριο! Μπουκαλάκια, βάζα, δοκιμαστικοί σωλήνες, συσκευές, μηχανήματα, τσακίζονται κάτω άπό τά χτυπήματά της!

— Νά!, φωνάζει με φωνή γεμάτη λύσσα. Νά, νά, νά! Νόμισες ότι θα με νικούσες παλιο-Έλληνα, έ; Νά!

Τέλος σκύβει, άρπάζει άπό χάμω τή Συσκευή τής Θελήσεως (*) τού ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο είχε άκουμπήση χάμω και φεύγει με μιά θαυματική έκτίναξι άπό τó άνοιχτό παράθυρο, λέγοντας μέσα στο άκουστικό τής συσκευής:

Μείνετε άκίνητοι! Η θέλησί μου είναι θέλησί σας! Μείνετε εκεί πού είστε!

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο και ή Ντιάνα μένουν άκίνητοι. Δέν μπορούν να σαλέψουν ούτε ένα δάχτυλό τους! Δέν μπορούν καν να γυρίσουν τά μάτια τους πρòς τή μιά ή πρòς τήν άλλη μεριά!

Περνούν έτσι μερικές στιγμές... Ξαφνικά, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, καταβάλλοντας όλη τή

(*) Είναι μιά συσκευή τού Έ λ Γ κ ρ έ κ ο με τήν όποία άπό μακριά μπορεί κανείς να επιβάλει τή θέλησί του σ' ένα άλλο πρόσωπο! Διάβασε τó τεύχος 50.

θέλησί του, κατορθώνει να κινηθῆ!

Δὲν ἀπογειώνεται ὅμως γιὰ νὰ κυνηγήσῃ τὴ Φάουστα!

Ξέρει ὅτι, ὅσο ἡ σατανικὴ γυναίκα ἔχει στὰ χέρια τῆς τὴ Συσκευή τῆς Θελήσεως, δὲν μπορεῖ νὰ τῆς κάνῃ τίποτα!

Κάνει λοιπὸν κάτι ἄλλο ὁ "Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος. Ψάχνει γύρω, μέσα στὸ ἔργα στήριό του, καί, μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια ποῦ εἶχε σκορπίσει ἡ Φάουστα, διαλέγει διάφορα μπουκαλάκια, ποῦ δὲν εἶχαν σπάσει, καί διάφορα ἐξαρτήματα μηχανῶν.

Τὰ συγκεντρώνει ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καί ἀρχίζει νὰ δουλεῦν μὲ πυρετώδη ταχύτητα. Πρέπει νὰ ἔτοιμάσῃ τὸ γρηγορώτερο ἕνα ἀντίδοτο τῆς Συσκευῆς τῆς Θελήσεως, πρὶν τοὺς καλέσῃ ἡ Φάουστα. Διαφορετικά, ὅλοι οἱ Ὑπεράνθρωποι, ὅλοι οἱ μεγάλοι διώκται τοῦ Κακοῦ, ὅλοι οἱ ἀντίπαλοι τῆς Φάουστας, θὰ βρεθοῦν στὴν ἀπόλυτη διάθεσί της! Θὰ γίνουν ὄργανά της, πιστοὶ ὑπῆρέτες της, τυφλοὶ δούλοι τῶν καταστρεπτικῶν σχεδίων της!

"Ὅταν, λίγη ὥρα ἀργότερα, σπκῶνει τὸ κεφάλι του, ὁ Ἕ λ Γ κ ρ έ κ ο κρατᾷε στὸ χέρι του ἕνα μπουκαλάκι, ποῦ περιέχει ἕνα πράσινο ὑγρό.

Πίνει μιὰ γουλιὰ καί δίνει καί στὴν Ντιάνα νὰ πιῇ.

— Τὸ φάρμακο αὐτό, τῆς λέει, δυναμώνει τὴ θέλησί κι

Οἱ γροθιές τῆς Φάουστας ἀρχίζουν νὰ καταστρέφουν τὸ ἔργαστήριό....

ἔτσι ἡ Φάουστα δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ τὴ δική της μὲ τὴ συσκευή ποῦ ἔκλεψε! Πάμε τώρα κάτω νὰ δώσουμε καί στοὺς ἄλλους δικούς μας νὰ πιοῦν! Φαντάζομαί τὴν ἀπογοήτευσί τῆς Φάουστας, ὅταν δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς κάνῃ τίποτα μὲ τὴ Συσκευή τῆς Θελήσεως!

«Ἀκολουθήστε με!»

ΓΓΓ

ἮΝ ἴδια στιγμή, κάτω στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ ὅπου

είναι καθισμένοι ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Τσιπιτσιπ συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Ο νάνος είναι καθισμένος μπροστά στη Συσκευή της Τηλεπαθείας (*).

— Έχω βάλει στο μάτι, λέει, το μαϊμουδάκι εκείνο που είχε η Φάουστα στη σπηλιά της (**)! Θάδυνα τή... μύτη μου για να το κάνω δικό μου!

— Και ποιός θέλει τη μύτη σου, Κοντοστούπη; ρωτάει κοροϊδευτικά ο Κεραυνός.

— Η μύτη μου, απαντάει ο νάνος, θά μείνη... ιστορική! Άφησέ με τώρα ήσυχο.

Σκύβει στη συσκευή και φέρνει στο νου του το μαϊμουδάκι. Άμέσως, στην όθονη φανερώνεται η σπηλιά της Φάουστας! Το μαϊμουδάκι της κόρης του Φάουστ τριγυρίζει εκεί μέσα σαλεύοντας κωμικά το παράξενο κεφάλι του και τὰ μπράτσα του.

Μιά φωνή, που μοιάζει με γρύλλισμα, λέει μέσα από τη συσκευή:

— Πού είναι η κυρία μου; Πού είναι η κυρία μου; Πού είναι η κυρία μου;

— Το καμημενάκι!, λέει ο Κοντοστούπης συγκινημένος. Πόσο το λυπάμαι! Πόσο θά ήθελα να τόπαιρνα στην άγκαλιά μου για να το παρη-

(*) Με τη συσκευή αυτή μπορεί κανείς να παρακολουθή από μακριά ένα πρόσωπο και να διαβάσει τη σκέψη του.

(**) Διάβασε το τεύχος 50.

γορήσω!... Άγιοι Πάντες! Τί είναι αυτό;

Η Φάουστα κάνει την έμφάνισή της μέσα στη σπηλιά.

Μπαίνει κρατώντας τη Συσκευή της Θελήσεως του Έλ Γ κ ρ έ κ ο!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ο νάνος σαστισμένος. Η... Φάουστα! Πώς βρέθηκε εκεί, αφού ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο την έχει αιχμάλωτη στο εργαστήριό του;

Οι άλλοι πετάγονται όρθιοι: και κυττάζουν στην όθονη, με μάτια γουρλωμένα από την κατάπληξη: που νοιώθουν.

Βλέπουν τη Φάουστα να άρπάζει το μαϊμουδάκι στην άγκαλιά της και άκούει τη σκέψη της να λήη:

«...Θά σε πάρω μαζί μου! Έσύ είναι η έλπίδα μου! Έσύ!...»

Την βλέπουν έπειτα να γυρίζει και να βγαίνει από τη σπηλιά πετώντας και την παρακολουθούν καθώς σκίζει τον άέρα με άπίστευτη γρηγοράδα, σαν ένα μεγάλο, πολύχρωμο και χαριτωμένο χελιδόνι!

Τέλος, την βλέπουν να σηκώνη το άκουστικό της Συσκευής της Θελήσεως και να το πλησιάση στο στόμα της.

Ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός άκούει τότε μέσα τους μιá μυστηριώδη φωνή να λήη:

«'Υπεράνθρωπε και Έλ Γ κ ρ έ κ ο, Άστραπή και Κεραυνέ! Άκολουθήστε με! Άκολουθήστε με! Η θέλησή μου είναι θέλησί σας! Άκολουθήστε με! Είστε ύποχρεωμένοι να κάνετε ό,τι σας δι-

ατάξω! 'Ακούστε; 'Ακολουθήστε με!...»

Χωρίς να μπορούν να συγκρατήσουν και να κυβερνήσουν τον εαυτό τους, ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός απογειώνονται μαζί!

Βγαίνουν από την άνοιχτη πόρτα της θεράντας, ύψώνονται μέσα στο γαλανό ουρανό και απομακρύνονται προς τα ανατολικά, αναπτύσσοντας ιλιγγιώδη ταχύτητα, που ξεπερνάει πολύ την ταχύτητα κάθε άλλου ζωντανού πλάσματος και κάθε μηχανής!

Μέσα σε λίγες στιγμές, οι δυο ιπτάμενοι ήρωες γίνονται δυο μικρά σημάδια στον ορίζοντα και χάνονται!

— Τί... τί... τί έπαθαν; τραυλίζει: ο Κοντοστούπης σε στισμένους. Τρελλάθηκαν;

'Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ή 'Αστραπή παίρνουν όρμητι κά στο σαλόνι. 'Ο Έλληνας κρατάει στο χέρι του το μπουκαλάκι με το πράσινο υγρό.

Κυττάζει γύρω και ζαρώνει τα φρύδια του.

— Πού είναι ο 'Υπεράνθρωπος και ο Κεραυνός; ρωτάει.

— Έ... έφυγαν!, απαντάει ο νάνος. Παρακολουθούσαμε με τη Συσκευή της Τηλεπαθείας τη Φάουστα και ξαφνικά... μπάμ! ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Ντάνυ απογειώνονται και φεύγουν! Χάθηκαν από τα μάτια μας ώσπου να πής κρεμμύδι!

'Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο χλωμιάζει.

— Συνέβη αυτό άκριβώς που φοβόμουν!, μουρμουρί-

ζει. 'Η Φάουστα τους τράδηξε κοντά της με τη Συσκευή της Θελήσεως! Εύχως που έγω κι' έσύ, Ντιάννα, είχαμε προλάβει να πιούμε από το αντίδοτο! Έτσι, έχουμε έλπίδες να σώσουμε τον πατέρα σου και τον άδελφό σου!

'Η Έλσα σκεπάζει το πρόσωπό της με τις παλάμες της.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει πονεμένα. Έξόντωσε αυτό τον άγγελόμορφο σατανά! 'Η ζωή έχει γίνει μαρτύριο για μένα!

'Ο Έλληνας δίνει στην 'Αστραπή το μπουκαλάκι με το πράσινο υγρό.

— Δόσε να πιούν όλοι!, της λέει. Και κάθησε κοντά στη μητέρα σου! Χρειάζεται την παρηγοριά σου!

Και κάθεται ο ίδιος μπροστά στη Συσκευή της Τηλεπαθείας.

Μέσα στο Δίχτυ

ΦΕΡΝΕΙ στο νού του τη Φάουστα και την βλέπει άμέσως στην όθονη. 'Η διαβολική κόρη του πιό έγκληματικού έπιστήμονος όλων των αίωνων πετάει ψηλά στον ουρανό. Κάτω της διακρίνεται η θάλασσα! Θάλασσα προς κάθε κατεύθυνσι!

Στο ένα χέρι κρατάει τη Συσκευή της Θελήσεως και μιλάει άδιάκοπα στο ακουστικό της. Στο άλλο χέρι κρατάει τη μαϊμούδιτσα.

Το πρόσωπό της είναι πα-

ραμορφωμένο από μιὰ έκφραση άγριας χαράς και σατανικού θριάμβου. Στὰ μαλλιά της είναι περασμένη μιὰ μεταλλινή κορδέλλα, που άπομονώνει τὴ σκέψη της και τὴν έμποδίζει νὰ μεταδοθῆ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο διὰ μέσου τῆς συσκευῆς τῆς τηλεπαθείας!

Ὁ Ἕλληνας φέρνει στὴ σκέψη του τὸν Ὑπεράνθρωπο και τὸν Κεραυνό.

Ἄμέσως, οἱ δυὸ ἥρωες φανερώνονται στὴν ὄθνη. Πε-

Μὲ μανία ἡ Ἄστραπὴ γρονθοκοπáει καὶ ποδοπατάει τὴ Φάουστα

τοῦν κι' αὐτοὶ ψηλά, στὸν οὐρανό, πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὰ πρόσωπά τους ἔχουν μιὰ ἀλλόκοτη έκφραση γεμάτη ὑποταγὴ καὶ ἀποβλάκωση.

Μιὰ φωνή, ἡ σκέψη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, λέει μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή:

«...Ἀκολουθοῦμε τὴ Φάουστα!... Ἡ θέλησί της εἶναι καὶ θέλησί μας!... Κάνουμε ὅ,τι αὐτὴ μὰς διατάξῃ! Θὰ ἀκολουθήσουμε τὴ Φάουστα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ὡς τὰ πέρατα τοῦ διαστήματος, καὶ θὰ ὑπακούσουμε τυφλὰ στὶς διαταγές της!...».

Ἄγωνιώδη ἐρωτήματα παίρνουν μορφή στὸ μυαλό τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ποὺ ὀδηγεῖ τοὺς Ὑπεράνθρωπους ἡ Φάουστα; Σὲ ποιά φριχτὴ παγίδα προπαθεῖ νὰ τοὺς παρασύρῃ; Ποιοὶ νέοι κίνδυνοὶ καὶ ποῖες τρομερὲς δοκιμασίες περιμένουν τοὺς προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος;

Καθὼς σκίζει τὸν ἀέρα, σὰν μιὰ ζωντανὴ βολίδα, ἡ Φάουστα μιλάει μέσα στὸ ἀκουστικὸ τῆς Συσκευῆς τῆς Θελήσεως.

«...Ὑπεράνθρωπε, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, Ἄστραπὴ καὶ Κεραυνέ! Ἀκολουθήστε με! Ἡ θέλησί μου εἶναι θέλησί σας! Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι διαταγὴ γιὰ σὰς! Ἄκουτε; Ἀπαντήστε μου ἀμέσως!...».

«Ἄκούω, Φάουστα!, ἀπαντáει μέσα ἀπὸ τὸ ἀκουστικὸ ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ἡ θέλησί σου εἶναι θέλησί μου!»

«Άκούω, Φάουστα!» λέει κι' η φωνή του Κεραυνού.

«Άκους, Έλ Γκρέκο; ρωτάει η Φάουστα. Άκους, Άστραπή;»

Δέν παίρνει καμμιὰ απάντησι και τὰ φρύδια της ζαρώνουν ανήσυχα. Γιατί δέν απαντού ο Έλ Γκρέκο και η Άστραπή; Τί συμβαίνει;

«Υπεράνθρωπε!, λέει στο άκουστικό. Δέν είναι μαζί σας ο Έλ Γκρέκο και η Άστραπή;»

«Όχι!, απαντάει η φωνή του Υπεράνθρώπου. Δέν είναι μαζί μας! Μόνο ο Κεραυνός είναι μαζί μου!»

«Σίγουρα — σκέπτεται η Φάουστα — ο καταραμένος Έλληνας ίανακάλυψε κιόλας ένα μέσο για να έξουδετερώση την επίδρασι της Συσκευής της Θελήσεως! Αυτό χαλάει κάπως τὰ σχέδιά μου! Δέ θα μπορέσω να τους παρασύρω όλους στην παγίδα, που από τόσον καιρό είχα ετοιμάσει! Δέν περάζει όμως! Ο Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός είναι αρκετοί...»

Και λέει πάλι στο άκουστικό:

«Υπεράνθρωπε και Κεραυνέ! Άκούστε! Άκούστε με προσοχή! Θα πάψετε να κάνετε οποιαδήποτε σκέψη! Άκούτε; Οποιαδήποτε σκέψη! Δέ θέλω να διαβάση ο Έλ Γκρέκο τή σκέψι σας και να μάθη που πηγαίνουμε! Άκούτε; Καμμιὰ σκέψι! Θα επαναλαμβάνετε μόνο μέσα σας: Άκολουθούμε τή Φάουστα!...»

— «Όχου, τὸ τσαμενάκι μου!
Όχου, τὸ μωρό μου!»

«Ναι!, απαντούν μαζί ο Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός. Άκολουθούμε τή Φάουστα! Άκολουθούμε τή Φάουστα! Άκολουθούμε τή Φάουστα!»

...Ο Έλ Γκρέκο, που παρακλωθεί μέσα στην όθνη τους δυό φίλους του με την έλπίδα να συλλάβη κάποια σκέψη τους, που να τον πληροφορήση που πηγαίνουν, δέν άκούει παρά την ίδια φράσι άδιάκοπα:

«...Άκολουθούμε τή Φάουστα!... Άκολουθούμε τή Φάουστα!...»

Τώρα, μέσα στην όθνη,

διακρίνεται μόνο ο ούρανός. Τίποτ' άλλο! 'Ο γαλάζιος ούρανός! Οι 'Υπεράνθρωποι πετούν τόσο ψηλά, ώστε ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δεν μπορεί να δη' αν πετούν πάνω από στερὰ ή πάνω από θάλασσα!

Περνάει ξτσι πολλή ώρα... 'Η 'Ελσα κλαίει σιωπηλά, με τὸ πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες της. 'Η 'Αστραπή προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὴς δώσῃ κουράγιο, ἐνῶ κι' ἀπὸ τὰ δικά της μάτια κυλοῦν δάκρυα.

'Ο Κοντοστούπης πηγαίνει ἐρχεται μέσα στο δωμάτιο χειρονομώντας ζωηρά, με τὰ φρυδιά ζαρωμένα καὶ με τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ συγκίνηση κι' ἀπὸ θυμὸ, πού τὸ κάνει νὰ μοιάζει με μούτρο τρομαγμένου καὶ κρουλογημένου χιμπαντζή!

Σαλεύει κάθε τόσο τὴ γροθιά του πρὸς τὴν ὀθὼν τῆς συσκευῆς καὶ γρυλλίζει.

—Τί νὰ σοῦ κάνω, κόρη τοῦ διαβόλου, πού δεν διάλεξες ἐμένα! Θὰ σοῦδειχνα ἐγὼ τότε! Θὰ σοῦ πλήρωνα μαζεμένα ὅλα τὰ ἐγκλήματά σου καὶ ἰδιαίτερα τὸ τελευταῖο, τὴ μαϊμουδίτσα πού ὁ Θεὸς μόνο ξέρει σὲ τί βασανιστήρια σκοπεύεις νὰ τὴν ὑποβάλῃς γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴ σατανικὴ ψυχὴ σου! Σὲ προειδοποιῶ ὅμως, Φάουστα! Τὴ μαϊμουδίτσα αὐτὴ τὴν ἔχω συμπαθήσει πολὺ κι' ἂν πειράξῃς ἔστω καὶ μιὰ τρίχα της, θάχῃς νὰ κάνῃς μαζί μου, με τὸν τρομερὸ 'Υπερ-

κοντοστούπη!... "Ὦχ ἡ καρδούλα μου! Συγχίστηκα πάλι!

Καί, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ πού πάει νὰ κυλήσῃ στὸ μάγουλό του, συνεχίζει τὸ πάει κι' ἔλα μέσα στο δωμάτιο...

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀφίνει μιὰ σιγανὴ κραυγὴ καὶ τὰ μάτια ὄλων γυρίζουν πρὸς τὴν ὀθὼν τῆς συσκευῆς.

Βλέπουν τὸν 'Υπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό, καθὼς πετοῦν ψηλά, νὰ γέρνουν ξαφνικά τὸ κορμί τους πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ κατεβαίνουν με ὀρμὴ καὶ ταχύτητα βόμβας!

Μέσα σὲ λίγες στιγμῆς, οἱ δύο ἰπτάμενοι ἄνθρωποι προσγειώνονται... Προσγειώνονται μέσα σ' ἕνα πυκνὸ δάσος με πανύψηλα δέντρα... Μέσα στὴ ζούγκλα!

Προσγειώνονται δίπλα στὴ Φάουστα, πού ἔχει προσγειωθῆ κι' αὐτὴ στὸ μεταξύ!

'Η κόρη τοῦ Φάουστ ἔχει ἀφήσει χάμω τὴ μαϊμουδίτσα, πού χορσπηδαίει ἀπὸ χαρὰ, γιὰτὶ εἶχε πιά τελειώσει ὁ ἐναέριο ταξίδι.

Στὰ χέρια της, ἡ Φάουστα κρατᾷ τὴ Συσκευὴ τῆς Θελήσεως καὶ μιλάει στὸ ἄκουστικό, ἐνῶ προχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους!

Οἱ 'Υπεράνθρωποι τὴν ἀκολουθοῦν ὑπάκουσα, με τὴν ἴδια βλακώδη ἔκφρασι στὰ πρόσωπά τους.

Σὲ λίγα λεπτά, μέσα στὴν ὀθὼν ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ ἄλλοι διακρίνουν ἕνα

χαμηλό κτίριο με μεγάλα παράθυρα, φτιαγμένο από πέτρα.

Μπροστά στο κτίριο, είναι: στημένος ένας γερανός, ένα τεράστιο μηχάνημα, από εκεί να που χρησιμοποιούν στα λιμάνια για να ξεφορτώνουν τα καράβια.

Στη θέση του γερανού είναι: άπλωμένο ένα συρμάτινο δίχτυ.

Η Φάουστα λέει κάτι στο ακουστικό και ο Ύπεράνθρωπος με τον Κεραυνό προχωρούν προς το δίχτυ και κάθονται επάνω του!

Η Φάουστα γυρίζει: μια ρόδα του γερανού και τραβάει ένα μοχλό. Ο τεράστιος βραχίονας του γερανού χαμηλώνει και σταματάει άκριβώς επάνω από τους Ύπερανθρώπους που μένουν εκεί ασάλευτοι και ύπακουοι.

Η Φάουστα τότε μαζεύει τις άκρες του δικτυού, τις περνάει σ' ένα γάντζο του γερανού και γυρίζει πάλι τη ρόδα και το μοχλό.

Ο βραχίονας του γερανού ανυψώνεται, σηκώνοντας στον αέρα το δίχτυ μαζί με τους δυο αίχμαλώτους της Φάουστας που είναι τώρα σφιγμένοι γερά από τα συρμάτινα νήματα του δικτυού, έτσι ώστε δεν μπορούν να κινηθούν!

Ενώ ο Έλ Γκρέκο κι' οι άλλοι παρακολουθούν με φρίκη τη σκηνή αυτή, η Φάουστα γυρίζει: προς τα δεξιά τον βραχίονα του γερανού και τον χαμηλώνει ως ένα μέτρο πάνω από την επι-

φάνεια μιας μικροσκοπικής λίμνης, που βρίσκεται είκοσι δέματα πιο πέρα!

Οι Ύπεράνθρωποι κρέμονται έτσι πάνω από τη λιμνούλα, σαν δυο πουλιά μέσα στο δίχτυ ενός κυνηγού!...

Η Φλεγόμενη Λίμνη

ΔΙΠΛΑ στο αυτί του Έλ Γκρέκο, ή Άστραπη μουρμουρίζει με αγωνία: —Τί σκοπεύει να τους κάνει το τέρας; Γιατί τους κρέμασε έτσι πάνω από τη λίμνη; Τι...

Σαν να θέλη ν' απάντηση στις σκέψεις της Άστραπης, η Φάουστα σηκώνει τα χέρια της και αφαιρεί από τα μαλλιά της τη μετάλλινη κορδέλλα που απομονώνει τη σκέψη της.

Μια σιγανή φωνή λέει μέσα από τη συσκευή της τηλεπαθείας:

«...Ξέρω, Έλ Γκρέκο, ότι με παρακολουθείς με τη συσκευή σου! Άκουσε λοιπόν: Ο Ύπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός είναι: καταδικασμένοι να πεθάνουν! Ναι! Να πεθάνουν! Η λιμνούλα που βλέπεις δεν περιέχει νερό! Περιέχει μια ύγρη ουσία,, που έχω παρασκευάσει εγώ και που οι αναθυμιάσεις της προκαλούν το θάνατο σε κάθε ζωντανό πλάσμα, άκόμα και στους Ύπερανθρώπους! Κύτταξε, λοιπόν! Κύτταξε καλά!...»

Ξαναβάζει τη μετάλλινη

κορδέλλα στα μαλλιά της και ή φωνή της παύει ν' ακούγεται.

Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ πλησιάζει στὴ λιμνούλα. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα κουτί σπύριτσ, ἀνάβει ἕνα καὶ τὸ πετάει μέσα στὴ λίμνη.

Ἀμέσως φλόγες, μεγάλες κίτρινοκόκκινες φλόγες, ὑψώνονται μέσα ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ γλείφουν τὰ κορμιά τῶν Ὑπερανθρώπων!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς νοιώθοντας τὶς φλόγες νὰ τοὺς ἀγγίζουν συσπώνεται καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ συρμάτινο δίχτυ, νὰ ἐλευθερωθοῦν!

Μὰ δὲν τὸ κατορθώνουν! Τὸ δίχτυ ἀντέχει στὰ τραβήγματα τοὺς καὶ σιγά - σιγά οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι τῆς Φάουστας ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγῶνα, γέρνουν καὶ μένουν ἀσάλευτοι, μὲ τὰ μάτια κλειστά!

Ἡ Ἀστραπὴ βάζει τὰ κλάματα. Ἡ Ἐλσα ἀφίνει μιὰ κρυγὴ ἰάπογνώσεως καὶ λιποθυμáει! Ὁ Τσιπισιπ ἀνοικοκλείνει χαζὰ τὸ μεγάλο ράμφος του. Ὁ Κοντοστούπης... τραβáει τὰ μαλλιά του, ἀνεβοκατεβάζοντας κωμικοτραγικὰ τὴ μύτη του!

Ὁ μόνος ποὺ διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του εἶναι ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό, ἀλλὰ ἤρεμο, ὁ Ἐλληνας παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις τῆς Φάουστας.

Τὴν βλέπει νὰ σηκώνει πάλι τὰ χέρια της καὶ νὰ βγάζη ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὴ με-

τάλλινη κορδέλλα καὶ ἀκούει τὴ σκέψη της:

«...Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο! Κύτταξε! Κύτταξε καλά, νὰ χορτάσουν τὰ μάτια σου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς πεθαίνουν! Πεθαίνουν σιγά - σιγά! Σὲ λίγες ὥρες, σ' ἕνα εἰκοσιπεντάρωρο τὸ πολὺ, οἱ φίλοι σου θὰ ἔχουν πάψει νὰ ζοῦν! Οἱ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴ λίμνη μου θὰ διαποτίσουν τὰ κορμιά τους καὶ θὰ τοὺς σκοτώσουν!... Ὅσο γιὰ ἀσένα καὶ γιὰ τὴν Ἀστραπὴ καὶ γιὰ τὸ γελοῖο Κοντοστούπη, ξέρω ὅτι βρήκατε κάποιον τρόπο νὰ προστατευθῆτε, μὰ θὰ ἐπιμείνω! Θὰ ἐπιμείνω καὶ θὰ βρῶ κάποια στιγμή ποῦ θὰ εἶστε ἀπροσάτευτοι!...»

Ἡ Φάουστα ξαναβάζει τὴ μετάλλινη κορδέλλα στὰ μαλλιά της καὶ ἡ φωνή — σκέψη σβήνει.

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μένει ἀσάλευτος, σκεπτικός, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στοὺς δυὸ ἀναίσθητους φίλους του καὶ μὲ τὸ μέτωπο ριτιδωμένο.

Μέσα στὸ μυαλό του στριφογυρίζουν μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα χίλιες σκέψεις.

Ποῦ βρῖσκεται ἡ Φάουστα; Σὲ ποῖα ζούγκλα; Στὴ ζούγκλα τῆς Ἀφρικῆς; Στὴ ζούγκλα τῆς Νότιας Ἀμερικῆς; Στὴ ζούγκλα τῶν Ἰνδιῶν; Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρη αὐτὸ ὁ Ἕλληνας, γιὰτὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς κατέβηκαν ὀλοῖστια ἀπὸ τὸν οὐρανό, χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἐνῆκαιρία νὰ δῆ σὲ ποιὸ

μέρος της γῆς βρίσκονταν!

«Τί νὰ κάνω; σκέπτεται ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τί νὰ κάνω; Θὰ μπορούσα νὰ κατασκευάσω μιὰ νέα συσκευή θελήσεως, ἀλλά, ὅσο κρατάει στὰ χέρια της ἡ Φάουστα τὴν ἄλλη συσκευή, δὲ θὰ μπορῶ νὰ τῆς ἐπιβάλλω τὴ θέλησί μου! Τί νὰ κάνω;»

Ὁ Κοντοστούπης, πίσω του, ἐξακολουθεῖ νὰ τραβάει τὰ μαλλιά του, ξεφωνίζοντας:

— Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ! Δὲν τὴ θέλω τὴ ζωὴ! Ὑπεράνθρωπε ἀδερφέ μου! Κερραυνέ, παιδάκι μου! Πεθάνατε!... Ἀχ, ἄτιμη Φάουστα! Μούκαμες τὴν καρδιά! Μὲ φαρμάκωσες, ἄτιμη! Ἀχ, καὶ νὰ μπορούσα νὰ βρεθῶ κοντά σου γιὰ μερικὲς στιγμὲς! Θὰ σὲ διέλυα! Θὰ σὲ συνέτριβα! Θὰ σ' ἔλυωνα κάτω ἀπὸ τὴν πατούσα μου! Θὰ σὲ κατασπάραξα! Θὰ σὲ καταβρόχθισα! Θά...

Ἐνῶ ὁ χείμαρρος αὐτὸς τῶν λέξεων ἐξακολουθεῖ νὰ κυλάει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νάνου, τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνα ἀστράφτουν ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ σκέψη.

Κυττάζει τὸν Κοντοστούπη γιὰ μερικὲς στιγμὲς κι' εἴπειτα σηκώνεται χωρὶς νὰ πῆ λέξι καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἐργαστήριό του.

Κατεβαίνει ἀπὸ ἐκεῖ λίγα λεπτὰ ἀργότερα, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα ποτήρι μ' ἕνα κιτρινωπὸ ὑγρὸ.

Πηγαίνει κοντὰ στὸν Κοντοστούπη καὶ τοῦ δίνει τὸ

ποτήρι λέγοντάς του:

— Εἶσαι πολὺ ταραγμένος, Κοντοστούπη! Πιές αὐτὸ τὸ κρασί γιὰ νὰ μὴ σὲ πιᾶσῃ ἡ καρδιά σου!

Ὁ νάνος γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ γλείφει τὰ χεῖλη του μὲ ἀπληστία.

— Κρασί; κάνει ἐκπληκτος. Ἀχά! Καὶ διψοῦσα τόσο πολὺ! Μάντεψες τὴν ἐπιθυμία μου, Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ἀρπάζει τὸ ποτήρι καὶ τὸ ἀδειάζει μονορουφί.

— Ἀσαασαχ!, καὶ μὲ ἀνακούφισι ἀκουμπώντας τὸ ποτήρι στὸ τραπέζι. Τὴ δροσιά του νάχης. Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Ἡ Ἀστρατὴ κυττάζει μὲ ἀπορία τὸν ἄντρα της. Αὐτὸς τῆς κάνει νόημα νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Κοντοστούπη.

Ἀφήνοντας ἕνα σιγανὸ γέλιο ὁ νάνος κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζει πάλι τὴν ὀθόνη. Βλέπει τὴ Φάουστα, μὲ τὸ ἀκουστικὸ τῆς συσκευῆς τῆς θελήσεως στὸ χέρι νὰ μιλάει, νὰ μιλάει νὰ μιλάει.

Καταλαβαίνει. Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ θέλησί της καὶ στοὺς ὑπόλοιπους Ὑπεράνθρωπους καὶ νὰ τοὺς παρασύρῃ κι' αὐτοὺς στὴν παγίδα τῆς φλεγόμενης λίμνης!

Ὁ Ἑλληνας χαμογελάει. Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλει κι' αὐτός!...

«Είμαι σκλάβος σου,
κοπέλλα μου!»

Ε ΑΦΝΙΚΑ, ο Κοντοστούπης τινάζεται ορθίος. Με γουρλωμένα μάτια και με πρόσωπο παραμορφωμένο από την έκπληξι, μένει για λίγο ασάλευτος, με το αυτί σημενο, σαν να προσπαθί να ακούση κάτι.

“Επειτα, αρχίζει να μουρμουρίζει:

— Βέβαια!, Ναί, κορίτσι μου! Είμαι δούλος σου, κοπέλα μου! Και βέβαια!... Και μάλιστα!... Νάρθω!... Νάρθω, μικρούλα μου! Γιατί να μην έρθω, δηλαδή; Μήπως δεν είμαι σκλάβος σου; Μήπως δεν είμαι υποπόδιο των.. χεριών σου!... Γράψε λάθος! Υποχείριο των... ποδιών σου. Φτού! Λάθος πάλι!... Υποπόδιο των ποδιών σου, ήθελα να πώ!... “Ε; “Ερχομαι! “Ερχομαι άμέσως!

Καί, με μιὰ απότομη έκτιναξι απογειώνεται, βγαίνει: από την ανοιχτή πόρτα της βεράντας και υψώνεται στον ουρανό!

— Τί έπαθε ο Κοντοστούπης; ρωτάει κατόπληκτη ή ‘Αστραπή. Τρελλάθηκε; Μέθυσε με το κρασί που του έδωσες;

— “Οχι, απαντάει ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Το ποτό που του έδωσα δεν ήταν κρασί, αλλά ένα φάρμακο που έξουδετέρωσε το πράσινο εκείνο υγρό που μάς προστατεύει από τη συσκευή της θελήσεως! “Ε-

τσι, ή Φάουστα μπόρεσε να επιβάλη στον Κοντοστούπη τη θέλησί της και να τον τραβήξη στην παγίδα της! Το έκανα αυτό, γιατί δεν υπήρχε άλλος τρόπος να φτάσουμε ως το μέρος όπου βρίσκονται ο ‘Υπεράνθρωπος και ο Κεραυνός!

— Καταλαβαίνω!, λέει ή ‘Αστραπή. Γιατί όμως δεν τον προειδοποίησες;

— Γιατί θα διάβαζε τη σκέψι του ή Φάουστα και δε θα τον άφηνε να πλησιάση στο κρησφύγετό της! “Ελα τώρα, ‘Αστραπή! “Ας παρακολουθήσουμε τον Κοντοστούπη! “Ελα! “Ελπίζω να σου φέρουμε ζωντανούς τον ‘Υπεράνθρωπο και τον Κεραυνό!

Βγαίνουν τρέχοντας στη βεράντα και απογειώνονται!

* * *

‘Ο Κοντοστούπης πετάει τώρα όλοταχώς πάνω από τον ‘Ατλαντικό ‘Ωκεανό.

Μέσα στο μυαλό του, μιὰ φωνή, ή φωνή της Φάουστας, λέει και ξαναλέει:

«...Είσα: δικός μου, Κοντοστούπη!... Είσα: σκλάβος μου!... ‘Η θέλησί μου είναι και θέλησί σου!... ‘Η επιθυμία μου είναι διαταγή για σένα!... ‘Ακούς; ‘Ακούς, Κοντοστούπη;»

— ‘Ακούω!, μουρμουρίζει ο νάνος. ‘Ακούω, κορίτσι μου. Για κάουφες με πέρασες;

«...Μήπως σε παρακολουθούν ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι ή ‘Αστραπή; ρωτάει μέσα στο μυαλό του ή φωνή της Φάουστας. Μήπως ξέρουν ότι

έρχεσαι κοντά μου;»

— “Αμπα!, κάνει ο Κοντοστούπης. Ούτε ο καλύτερος ντέκτεκτ!β του κόσμου δὲ θὰ μπορῶσε νὰ μὲ παρακολουθήση ἐμένα! Ἐξάλλου, ἔκλαι γαν ὅταν ἔφυγα ξαφνικά! Ἐμένα θὰ ψάχνουνε νὰ βρουνε; «Εἶσαι δικός μου, Κοντοστούπη!, λέει πάλι ἡ Φάουστα. Εἶσαι σκλάβος μου!... Ἡ θέλησί μου...»

— ...εἶναι καὶ δική μου θέλησι!, τὴν διακόπτει γκρινιάρικα ὁ νάνος. Δὲν ἀλλάζεις πλάκα, κοπέλλα μου; Βαρῆθη κα ν' ἀκούω τὸ ἴδιο τροπάρι! Πές καὶ τίποτ' ἄλλο! Ἄφου σου εἶπα πῶς ἔρχομαι, ἔρχομαι! Ὁ λόγος τοῦ Κοντοστούπη εἶναι... χρυσάφι καὶ ἡ ὑπόσχεσί του... μάλαμα! Ὅσο γιὰ...

«...Σιωπή!, λέει αὐστηρὰ ἡ φωνὴ τῆς Φάουστας. Σταμάτησε πιά τὴν ἀκατάσχετη αὐτὴ φλυαρία! Δὲ θὰ μιλάς καὶ δὲ θὰ σκέπτεσαι! Ἄκουός;»

Ὁ νάνος μένει σιωπηλός.
«Κοντοστούπη!, λέει ἡ Φάουστα ἄγρια. Μ' ἀκούς;»

Ὁ Κοντοστούπης ἀγριεύει.
— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, φωνάζει. Τσιμποῦρ! μοῦ ἔγινες! Μοῦ πιπίλησες τὸ μυαλό! Ἀπὸ τὴ μιά μου λὲς νὰ μὴ μιλάω καὶ νὰ μὴ σκέπτομαι κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἂν σ' ἀκούω! Πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό, χωρὶς νὰ μιλήσω; Εἶσαι μωστήρια! Μοῦ θυμίζεις μιὰ περιπέτειά μου στὴν Ἀφρική, ὅταν...

«Σκασμός!, οὐρλιάζει στὸ

μυαλό του ἡ φωνὴ τῆς Φάουστας. Τσιμουδιά! Οὔτε θὰ μιλάς οὔτε θὰ σκέπτεσαι!...»

«Ἐν τάξει!, κάνει ὁ νάνος μὲ τὸ μυαλό του. Οὔτε θὰ μιῶ οὔτε θὰ σκέπτομαι! Οὔτε θὰ μιῶ οὔτε θὰ σκέπτομαι! Οὔτε θὰ μιῶ οὔτε θὰ σκέπτομαι!...»

Χάρις στὴν πτητικὴ συσκευὴ, ποῦ τοῦ ἔχει χαρίσει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κοντοστούπης ἀναπτύσσει καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ φτάνει πολὺ σύντομα στὴν ἀκτὴ τῆς Ἀφρικής.

Ἐκεῖ ἀκολουθώντας πιστὰ τὶς ὁδηγίες ποῦ τοῦ μεταδίδει ἡ Φάουστα μὲ τὴ συσκευὴ τῆς θελήσεως, πετάει πᾶνω ἀπὸ τὴ Μαύρη Ἠπειρο, ὡσπου φτάνει στὸ κέντρο σχεδὸν τῆς ζούγκλας.

Τότε, μὲ μιὰ κατακόρυφη βουτιά χαμηλώνει καὶ προσγειώνεται μπροστὰ στὸ πέτρινο σπίτι, ὅπου τὸν περιμένει ἡ Φάουστα χαμογελώντας σατανικά.

— Παρών!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Εἶμαι στὶς διαταγές σου, ὦραιο μου κορίτσι! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διατάξης καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ πῆσω στὴ φωτιά γιὰ σένα!

— Κοντοστούπη!, λέει ἡ Φάουστα στὸ ἀκουστικό. Εἶσαι σκλάβος μου! Ἡ θέλησί μου εἶναι θέλησί σου! Ἡ ἐπιθυ...

— Τὰ ἴδια θ' ἀρχίσουμε πάλι; κάνει γκρινιάρικα ὁ νάνος. Τ' ἀκούσαμε αὐτὸ τὸ τροπάρι! Εἶπαμε ν' ἀλλάξουμε πλάκα!

— Κοντοστούπη!, λέει πάλι ή κόρη του Φάουστ. Πήγαινε σ' αυτή τή λίμνη μέ τίς φλόγες και... πέσε μέσα!

— "Ε; κάνει χαζά ό Κοντοστούπης. Δέν είμαστε κα-

λά, μου φαίνεται! Θέλεις, δηλαδή, νά μου χαλάσης τό δέρμα;

— Προχώρει, Κοντοστούπη!, διατάζει τό σατανικό κορίτσι. Προχώρει! Πήγαινε νά

Μέσα στό χαλύβδινο δωμάτιο, ή Άστροπή ή "Ελσα, ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ό Κοντοστούπης κι' ό Τσιπιτσιπι θρηνούν άπαρηγόρητα!...

πέσης μέσα στη λίμνη!

Τὰ πόδια του νάνου υπακούουν, ενώ η ψυχή του σπαράζει από τρόμο και αγωνία.

Ο Κοντοστούπης προχωρεί προς τη λίμνη, μουρμουρίζοντας:

— Τί κακό είναι αυτό που με βρήκε; Γιατί πηγαίνω να πέσω στη φωτιά; Ποδαράκια μου! Γυρίστε πίσω! Πηγαίνετε με μακριά από τη λίμνη αυτή με τις φλόγες! Δέ θέλω να καώ! Σταματήστε, ποδαράκια μου!

Έχει φτάσει τώρα στην άκρη της λίμνης!

Είναι ακόμα βήμα και ο Κοντοστούπης θά πέσει μέσα στη φλεγόμενη λίμνη!

“Οποιος σκάθει
το λάκκο του άλλου...”

ΚΑΙ ΤΟΤΕ μιὰ κόκκινη μορφή σκίζει τον αέρα με άστραπιαία ταχύτητα αρπάζει τον Κοντοστούπη και τον μεταφέρει είκοσι μέτρα μακριά. Είναι η Άστραπη ή κόρη του Ύπερανθρώπου!

Μιὰ άλλη μορφή γαλανόλευκη, κατεβαίνει προς τη Φάουστα! Είναι ο Έλ Γκρέκο και η γροθιά του χτυπάει την κόρη του Φάουστ στο κεφάλι!

Η διαβολική γυναίκα χάνει την ισορροπία της και αφήνοντας μιὰ κραυγή πόνου και λύσσας, πέφτει κάτω!

Η Συσκευή Θελήσεως συντρίβεται!

Ένώ ο Έλ Γκρέκο

ορμάει πάλι έναντίον της, η Άστραπη τρέχει στο γεραίο και γυρίζοντας τη ρόδα του κάνει το μεγάλο βραχιονά του, από τον οποίο κρέμεται το δίχτυ με τον πατέρα της και τον αδελφό της να απομακρυνθῆ από τη λίμνη και να άκουμπήση το ανθρώπινο φορτίο του χάμου.

Η Ντιάνα ξεγαντζώνει το δίχτυ, έλευθερώνει τους δυο άναίσθητους Ύπερανθρώπους τους ξαπλώνει πάνω στο χορτάρι και όρμάει κι' αυτή έναντίον της Φάουστας.

Μια λυσσασμένη μάχη αρχίζει!

Ο Έλ Γκρέκο από τη μιὰ μεριά κι' η γυναίκα του από την άλλη έχουν ζώσει την κόρη του μεγαλύτερου έγκληματικού έπιστήμονα του κόσμου και την σφυροκοπεύν άδυσώπητα!

Η Άστραπη ιδιαίτερα, γεμάτη θυμό και μανία για το κακό που η Φάουστα είχε κάνει στους δικούς της γρονθοκοπάει και ποδοπατάει την αντίπαλό της με τόση όρμη, ώστε μιὰ έκφρασι ύστερικού φόβου διαγράφεται στο πρόσωπο της Κόρης του Φάουστ!

Προσπαθώντας να ξεφύγει από την Άστραπη ή Φάουστα πέφτει πάνω στον Έλ Γκρέκο, που την υποδέχεται με μιὰ γροθιά τόσο δυνατή ώστε την κάνει να υποχωρήση παραπατώντας και να πέσει πάνω...στον Κοντοστούπη!

Ο νάνος που έχει συνέλθει τώρα έντελώς από την έ-

πίδρασι τῆς θαλήσεως τῆς Φάουστας, ἀφρίζει ἀπὸ θυμὸ ἐναντίον της! Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιακὰ, φωνάζοντας κοροϊδευτικά:

— Κοντοστούπη! Εἶσαι σκλάβος μου! Ἡ θέλησί μου εἶναι: θέλησί σου!... Χά, χά, χά! Κυρά - Φάουστα ἔχουμε ἓναν παλιὸ λογαριασμὸ νὰ καθαρίσουμε οἱ δύο μας! Σοῦ δίνω αὐτὴ τῆ γροθιά, γιατί πήρες ἐκείνη τὴν καμμένη τῆ μαϊμουδίτσα γιὰ νὰ τὴ βασανίσῃς! Νά!

Καὶ ἡ γροθιά του, μικρὴ ἀλλὰ συντριπτικὴ, χτυπάει τὴ Φάουστα στὸ σαγόνι μὲ τρομακτικὴ δύναμι.

Ἡ διαβολικὴ γυναῖκα τρεκλίζει πρὸς τὰ πίσω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, κάτι δαγκώνει, δυνατὰ τὸν Κοντοστούπη στα... μαλακὰ μέρη τοῦ σώματός του!

— Ἄγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Χάθηκα! Μὲ σφάζουνε!

Γυρίζει καὶ βλέπει τῆ..μαῖ μουδίτσα τῆς Φάουστας! Τὸ μικρὸ ζῶο βλέποντάς τον νὰ χτυπάει τὴν κυρία του, τοῦ εἶχε ἐπιτεθῆ ἀπὸ πίσω καὶ τὸν εἶχε δαγκώσει!

Ὁ Κοντοστούπη παίρνει προσβεβλημένον ὕφος.

— Μπράβο! λέει μὲ παράπονο στὴ μαϊμουδίτσα. Ἄχρηστη! Ἀναίσθητη! Ἐγὼ σ' ἔσωσα κι' ἐσύ μὲ δαγκώνεις; Φταίω ἐγὼ νά...

Ἐνα ἀναριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ σκίζει τὸν ἀέρα τῆς ζούγκλας.

Ἡ Φάουστα χτυπημένη ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ νάνου τινάζεται πρὸς τὸ μέρος τῆς φλεγόμενης λίμνης. Φτάνει στὸ χεῖλος τῆς καὶ μὴν μπορώντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς χάνει τὴν ἰσορροπία τῆς καὶ... πέφτει μέσα στὶς φλόγες!

Τὸ οὐρλιαχτὸ ποῦ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς καθὼς τὴν τυλίγουν οἱ φλόγες ποῦ ἡ ἴδια εἶχε ἀνάψει θυμίζει κολασμένη ψυχὴ ποῦ βασανίζεται στὸν Ἄδη!

Τὸ κορμί τῆς συσπάται ἀπαίσιμα μέσα στὴ φωτιά καὶ τινάζεται σὰν ρουκέττα στὸν ἀέρα! Καθὼς πετάει τώρα πάνω ἀπὸ τὴ λίμνη οὐρλιάζοντας πάντα καὶ βογγώντας οἱ φλόγες ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν τυλίγουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα!

— Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι τὰ βάζουν μὲ τὸν Ὑπερκοντοστούπη! λέει μὲ στόμφο ὁ νάνος. Ὅποιος σκάθει τὸ λάκκο τοῦ ἄλλου πέφτει μέσα ὁ ἴδιος! Ἐλα, μαϊμουδίτσα μου! Ἐλα, μικρούλα μου, γιὰ νὰ μὴν πάθῃς κι' ἐσύ τὰ ἴδια!...

Σὰν νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι πλησιάζουν οἱ τελευταῖες στιγμὲς τῆς κυρίας τῆς ἡ μαῖμουδίου ζητεῖ προστασία κοντὰ στὸν Κοντοστούπη!

Μορφάζει κωμικὰ καὶ μ' ἓνα ἀκροβατικὸ πήδημα βρίσκει αὐτὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ νάνος δακρῦζει ἀπὸ συγκίνησι.

— Ὠχου, νὰ τὸ χαρῶ ἐγώ!, κάνει. Ὠχου, τὸ μω-

ρουδάκι μου! Τὸ τσαμενάκι μου! Ἄγκου... ἄγκου! Ὅσα του καὶ ὅσα του πάρει βέργα δόσε του!... Κύτταξε κάτι πο- νηρὰ ματάκια!

Στὸ μεταξύ ὁ Ἐλ Γκρέ- κο κι' ἡ Ἀστραπή ἀπογειώ- νονται γιὰ νὰ κινήσουν τὴ Φάουστα, πού ἔχει βγῆ ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ στριφογυρίζει σὸν ἀέρα σὰν πληγωμένο πουλί.

Μὰ ἡ κόρη τοῦ Φάουστ τοὺς ξεφεύγει μ' ἕναν ἔλιγμο καὶ πετάει πρὸς τὸ πέτρινο σπίτι, ὅπου χώνεται ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἐκεῖ, στέκεται· στὴ μέση ἑνὸς μεγάλου ἐργαστηρίου καὶ πιέζει μὲ τὸ δάχτυλό της τὸ κουμπάκι ἑνὸς μικροῦ ρο- λογιοῦ πού εἶναι περασμένο στο ἀριστερό χέρι της. Τὸ ρο- λογάκι αὐτὸ εἶναι μὲ παρά- ξενη συσκευή πού ἔχει τὴν ἰ- διότητα νὰ κἀν ἀόρατο αὐ- τὸν πού τὸ φορεῖ.

Κι' ὁμως ἡ Φάουστα δὲ γίνεται ἀόρατη! Ἡ συσκευή ἔχει χαλάσει ἀπὸ τὶς ἀλλό- κότες ἐκεῖνες φλόγες, ὅπου εἶχε πέσει· τὸ σατανικὸ κορί- τσι!

Τὴν ἴδα στιγμῆ, ὁ Ἐλ Γκρέκο κι' ἡ Ἀστραπή μπαίνουν ὀρμητικὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο!

**Τὸ τέλος
ἐνὸς Τέρατος**

ΓΙΑ μερικές στιγμές μέ- νουν ὅλοι ἀσάλευτοι.

Ὁ Ἐλ Γκρέκο, λέει:

—Φάουστα, ἔφτασε ἡ τε- λευταία σου στιγμή! Ἔφτα- σε πιά ἡ ὥρα νὰ πληρώσης γιὰ τὰ φοβερά ἐγκλήματά σου! Ἄν νοιώθης καμμιὰ τύ- ψη γιὰ τὴ συμφορὰ πού ἔχεις σκορπίσει στὴ γῆ, κάνε τὴν προσευχὴ σου! Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτε- λεῶσθ τὴ φράσι του.

Ἡ Φάουστα τινάζεται ἀπὸ τομα πρὸς τὰ πίσω βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ ἐργαστηρίου καὶ ἀρπάζει ἕνα βάζο γεμάτο μ' ἕνα γαλάζιο νερό!

Τὸ σηκώνει ψηλὰ φωνάζον- τας:

—Πίσω! Βγῆτε ἀμέσως ἀ- πὸ τὸ σπίτι αὐτό! Διαφορετι- κά, θὰ πετάξω ἐπάνω σας τὸ βάζο καὶ θὰ σᾶς ἐξοντώσω μὲ ἀτομικὴ φωτιά, ὅμοια μ' ἐκείνη πού σκότωσε τὸν Ὑ- περάνθρωπο καὶ τὸν Κεραυ- νό! Φύγετε!

Γιὰ ἕνα-δύο δευτερόλεπτα ὁ Ἐλ Γκρέκο διστά- ζει. Δὲν ξέρεῖ ἂν ἡ Φάουστα λέει τὴν ἀλήθεια. Ἄν τὸ βά- ζο ἐκεῖνο μπορούσε νὰ προ- καλέσθ φωτιά, σὰν ἐκείνη πού εἶχε ρίξει ἀναίσθητους τοὺς δύο φίλους του, τότε ἡ κατάστασι ἦταν κρίσιμη.

—Πίσω!, φωνάζει πάλι ἡ Φάουστα ἄγρια. Φύγετε!

Καὶ τότε ξαφνικὰ μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι ὁ Ἑλλη- νας τραβάει τὸ φοβερὸ πιστό- λι του καὶ πιέζει τὴ σκανδά- λη τῆς διασπαστικῆς ἀτομι- κῆς ἐνεργείας!

Ἐνας σιγανὸς ἦχος ἀκού- γεται. Χτυπημένη κατάστηθα ἡ Φάουστα οὐρλιάζει ἀπαίσια

καί πηγαίνει καί βροντάει πάνω στον τοίχο.

Τὰ γονατά της λυγίζουν μὰ τὸ βάζο δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι της.

Καταβάλλοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, σηκώνει ψηλὰ τὸ χέρι της καί τινάζει τὸ βάζο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καί τῆς Ἀστραπῆς μ' ὄση δύναμι τῆς ἀπουμένει!

Τὸ βάζο διαγράφει μιὰ γοργὴ τροχιά στὸν ἀέρα καί... ἀστοχεῖ!

Ἄντὶ νὰ χτυπήσῃ τοὺς δυὸ ἥρωές μας ἢ νὰ πέσῃ κοντὰ τους, περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καί πέφτει ἔξω! Πέφτει καί σπάζει, σηκώνοντας μιὰ στήλη, ἀπὸ φλόγες καί καπνοὺς, πού ἀνσθεύουν ἀλλόκοτα μέσα στὸν ἦσυχο ἀέρα τοῦ ἀπογευματός!

Μ' ἓνα θαυμάσιον χαμόγελο στὸ ὄμορφο καί ἀνδοπροπέπες πρόσωπό του ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο προχωρεῖ πρὸς τὴ Φάουστα.

Μὲ τὸ πιστόλι προτεταμένον καί μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κόσμου.

—Φάουστα λέει, τὸ τέλος ἦρθε! Λυπούμαι πολὺ πού εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σὲ ἔξω τώσω! Κι' ὅμως παρ' ὄλη τὴν ἀποστραφὴ πού νοιώθω χτυπώντας μιὰ γυναῖκα πού δὲν μπορεῖ πᾶ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸ της τὸ δάχτυλό μου δὲν τρέμει καθὼς πιέζει τὴ σκανδάλη! Ἄν σ' ἀφήσω νὰ ζήσης, θὰ εἶμαι προ-

δότης τοῦ ἀνθρώπινου γένους!... Πάντως, θὰ πεθάνῃς εὐκόλα καί χωρὶς πολλοὺς πόνους, γιατί οἱ φλόγες μέσα στὶς ὁποῖες ἔπεσες ἐλάττωσαν τὴν ἀντοχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ σου καί κατέστρεψαν τὶς συσκευές, πού τὸν προστατεύουν!

Καί πιέζει τὴ σκανδάλη πάλι!

Τὸ κορμὶ τῆς Φάουστας συστρέφεται σπασμωδικὰ, διπλώνεται στὰ δυὸ. Ξεδιπλώνεται ἀπότομα καί τινάζεται μακριά, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἐργαστηρίου ἀνατρέποντας, τραπέζια καί τσακίζοντας βάζα, μπουκάλια συσκευῆς καί δοκιμαστικούς σωλήνες!

Μὰ πετάγεται σχεδὸν ἀμέσως ὀρθῶς καί ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνα, γρυλλίζοντας ἀπίσσια σὰν λυσασμένη τίγρη!

Μὰ αὐτὸς πιέζει πάλι τὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας καί τὸ κορμὶ τῆς Φάουστας, περιστρεφόμενον σὰν σβούρα, πετάγεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ δέντρα τῆς ζούγκλας!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ξαχαυτπάει!

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κορμὶ τῆς Φάουστας, τρῦ πῖὸ ὄμορφου, πῖὸ τρουερῦ καί πῖὸ σατανικοῦ ἐχθροῦ τῶν Ὑπερανθρώπων καί τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀποσυντίθεται!

Ἐκεῖ, στὸν ἀέρα μέσα στὸ ἦσυχο σούρουπο πού πέφτει ἀργά, πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη θάλασσα τῆς πράσινης καί

παρθένας ζούγκλας, διαλύεται σέ άπειροελάχιστα μόρια και χάνεται για πάντα ή Φάουστα, τὸ διαβόλο:κό πλάσμα πού εἶχε σκορπίσει τὸ θάνατο σέ χιλιάδες ψυχές και εἶχε χαρίσει τὴ συμφορά σέ χιλιάδες άλλες!

Διαλύεται τὸ σώμα πού τόσες ἐπιθέσεις εἶχε ἐνεργήσει ἐναντίον τῶν Ὑπερανθρώπων!

Διαλύεται ὁ ἐγκέφαλος, πού τόσο ἐγκληματικά σχέδια εἶχε συλλάβει ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο και ἡ Ἀστραπή αφήνουν ἕνα βαθύ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Ὁ ἐφιάλτης ὁ τρομερὸς φριχτὸς και ἀβάσταχτος ἐφιάλτης τῶν Δυνάμεων τοῦ Κακοῦ εἶχε πάρει πιά τέλος! Ὁ Φάουστ δὲν ὑπῆρχε! Ὁ Ἄ λ λ ο ρ δὲν ὑπῆρχε! Καὶ τώρα ἡ Φάουστα δὲν ὑπῆρχε πιά!

Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶχαν ἐξοντωθῆ! Ἡ Ἀνθρωπότης θὰ γνώριζε ἐπιτέλους στιγμές γαλήνης, ξαγνοασίας και εὐτυχίας! Θὰ ξεχνοῦσε πιά τοὺς φριχτοὺς κινδύνους, πού ἀπειλοῦσαν κάθε στιγμή τὴν ἔλευθερία της και τὴν ὑπαρξίτης!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο συνέρχεται πρῶτος ἀπὸ τὴν εὐχάριστη αὐτὴ ὄνειροπόλησι.

—Ὁ Ὑπερανθρώπος!, φωνάζει: Ὁ Κεραυνὸς! Τὶ νὰ γίνονται;

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο πετώντας και προσγειώνονται

δίπλα στὸν ἀδελφὸ και τὸν πατέρα τῆς Ἀστραπῆς, πού ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι: ἀναισθητοὶ χάμο, ἀσάλευτοι, μὲ τὰ μάτια κλειστά.

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι τώρα γονατισμένος κοντὰ τοὺς και κλαίει ἀπαρηγόρητα.

—Δὲ σαλεύουν!, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς του. Δὲ μοῦ μιλάνε! Δὲ λένε λέξι! Γιατί; Γιατί; Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν πεθάνει! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι νεκροὶ! Ὁχι ἡ καρδούλα μου! Μίλα μου Κεραυνέ! Μίλα μου, Ὑπεράνθρωπε! Ἀνοῖξε τὰ ματάκια σας και κυτάξτε με!... Κύτταξε, Ντάνυ, μὴ ὁμορφη μαὶ μουδίσα πού ἔχω! Ἔλα, ἀγόρι μου! Ἀνοῖξε τὰ μάτια σου και μίλησέ μου κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τὴ χάρισω!... Ὁχοῦσου σου! Δὲ μοῦ μιλάνε! Δὲ μοῦ μιλάνε! Δὲ μοῦ μιλάνε! Δὲ μοῦ μιλάνε!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σκῦβει πάνω στὸν πατέρα και στὸν ἀδελφὸ τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας.

Τοὺς ἐξετάζει μὲ προσοχή, ἐνῶ ἡ Ἀστραπή παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνία τὶς κινήσεις του.

Ἐξετάζει τὸ σφυγμὸ τοὺς βάζει τὸ αὐτί του στὴν καρδιά τοὺς ἀνοίγει και κλείνει τὰ βλέφαρά τοὺς.

Ἐπειτα σηκώνεται και κυττάζει μὲ ἀπορία τὴν Ἀστραπή!

— Ἀγαπημένη μου, τῆς λέει, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει! Νεκροὶ δὲν εἶναι, μὰ δὲν εἶναι και ζωντανοὶ! Δὲν ἔχουν πεθάνει ἀλ-

λά και δὲν βρίσκονται στὴ ζωὴ! Εἶναι κάτι πολὺ περιέργο! Μόνο ἂν τοὺς μεταφέρουμε στὴν Ἀμερική, στὸ ἐργαστήριό μου, καὶ κάνω διάφορες ἀναλύσεις καὶ ἐξετάσεις μὲ εἰδικὰ ὄργανα, θὰ μπορέσω νὰ δώσω μιὰ ἐξήγησι στὸ μυστήριο αὐτό! Ἐμπρός! Θὰ πάρω ἐγὼ τὸν Ὑπεράνθρωπο κι' ἐσύ τὸν Κεραυνὸ καὶ θὰ τοὺς κουβαλήσουμε στὸ σπίτι πετώντας! Κοντοστούπη!, ἀκολούθησέ μας!

Ἀρπάζουν στὴν ἀγκαλιά τοὺς ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο τὸν Ὑπεράνθρωπο, ἡ Ἀστραπὴ τὸν Κεραυνὸ καὶ ὁ Κοντοστούπης τὴ μαϊμουδίτσα καὶ ἀπογειώνονται.

Σκίζουν γοργὰ τὸν ἀέρα ταξιδεύοντας πρὸς τὴν Ἀμερική. Καθὼς πετοῦν δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ντιάνας, καφτερὰ καὶ πικρὰ δάκρυα, ποὺ κυλοῦν στὸ πρόσωπο τοῦ Κεραυνοῦ κι' ἀπὸ ἐκεῖ πέφτουν στὸν ἀλμυρὸ ὠκεανό, ποὺ ἐκτείνεται τώρα κάτω τοὺς...

Τζέκυλ ὁ πύθηκος!

ΕΝΩ ἡ Ἀστραπὴ προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴ μητέρα της, ποὺ ἀρχισε τοὺς θρήνους ὅταν ἀντίκρουσε τὰ ἀναισθητὰ κορμιά τοῦ ἀντρα της καὶ τοῦ γιουῦ της, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο δουλεύει: πυρετωδῶς μέσα στὸ ἐργαστήριό του κάνοντας ἀναλύσεις καὶ ἐξετάσεις πάνω στοὺς δυὸ ἀ-

γαπημένους τοῦ φίλους.

Πότε - πότε σταματᾷ: καὶ σκουπίζει ἕνα δάκρυ, ποὺ πᾶε: νὰ κυλήσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του, κι' ἐπειτα συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα καὶ ἀνυπομονησία τὴ δουλειά του.

Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ δώσῃ καμμιά ἐξήγησι: στὸ ἄλλο κοτο αὐτὸ φαινόμενο, τὸ θάνατο αὐτὸν τῶν Ὑπεράνθρωπων ποὺ δὲν εἶναι θάνατος, καὶ τὴ ζωὴ ποὺ δὲν εἶναι ζωὴ!

Τὴν ἴδια ὥρα στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ, συμβαίνουν κωμικὰ ἐπεισόδια.

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι καθισμένος σ' ἕνα σκαμνὶ ἐκεῖ μέσα καὶ ἔχοντας τὴ μαϊμουδίτσα στὰ γόνατά του, τὴν ταΐζει μὲ φρούτα καὶ ξηροὺς καρπούς.

Ὁ Τσιπιτίσιπ ὀρθίος λίγο πρὶ ὅπερα κυττάζει τὴ μαϊμουδίτσα μὲ ἀποδοκιμασία καὶ ἐχθρότητα.

— Ντέν μου ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ ζῶο!, λέει: μὲ τὴ βραχνὴ καὶ στριγγὴ φωνή του. Τὶ ντουλεῖ ἔχει: μ' ἄ καὶ μουντίτσα στὸ σπίτι τῶν Ὑπεράνθρωπων; Ντέν μου ἀρέσει:!

— Καὶ ποῖος σὲ ρώτησε ἐσένα, βρὲ ἐξάμβλωμα; φωνάζει ὁ νάνος. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνε: ἂν σ' ἀρέσῃ ἢ δὲν σ' ἀρέσῃ! Μάζεψε τὴν γλώσσα σου καὶ μὴν ἀνακατεύεσαι: ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουν γιὰ νὰ μὴ βρῆς κανένα ξαφνικὸ μπελά! Ὅριστε μας! Φάε κι' αὐτὸ τὸ μῆλο, μαϊμουδίτσα μου!

Τὸ μικρὸ ζῶο ἀρπάζει τὸ

μήλο και τὸ καταβροχθίζει με μιὰ μπουκιά!

— Παναγίτσα μου!, κάνει, ὁ Κοντοστούπης. Τί πείνα εἶναι αὐτὴ πού ἔχεις; Τρύπα ἔχει τὸ στομάχι σου και δὲν μπορεῖς νὰ χορτάσης;

— Ντὲν μοῦ ἀρέσει!, λέει: πάλι ὁ Τσιπιτσιπ ἀνοίγοκλείνοντας περιφρονητικά τὸ ράμφος του. Τρώει πολὺ, εἶναι ἀσχημὸ και βρώμικο! Ἐγὼ συχαίνουμαι νὰ τὸ πιάνω!

— Κι ἐγὼ συχαίνουμε... ἐσένα, βρωμοτέρας!, φωνάζει ὁ νάνος. Γιατί δηλαδή; Πὶὸ

Δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ νάνου.

καθαρὸς εἶσαι: σὺ ἀπὸ τὸ πιθηκάκι μου; Ἀλήθεια! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ λέω ὅλη τὴν ὥρα πιθηκάκι και μαϊμουδίτσα! Πρέπει νὰ τοῦ βρῶ ἕνα ὄνομα! Ἐνα ὄνομα... Τί ὄνομα ὁμως;

— Χαρὰ στὸ πρᾶμα πού θέλει νὰ τοῦ ντώση και ὄνομα!

Ὁ Κοντοστούπης δὲν τοῦ δίνει σημασία.

— Νὰ τὸ βγάλω... Θύελλα!, λέει. Ὅχι! Δὲ μ' ἀρέσει! Μπορά!... Οὔτε!... Δράκο! Λιοντάρι! Τίγρη! Ἄνεμο! Σύννεφο!

— Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἕνα ὠραῖο ὄνομα!, λέει ὁ Τσιπιτσιπ.

— Λεγε τέρας!

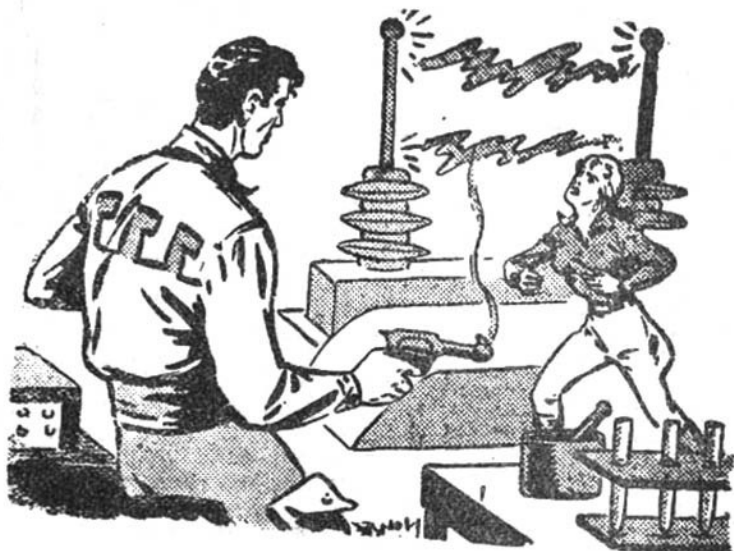
— Νὰ τὸ βγάλῃς... Κοντοστούπη!

Ὁ νάνος, κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ, ἀρπάζει ἕνα πορτοκάλι και τὸ ἐκσφενδονίζει ἐναντίον τοῦ Τσιπιτσιπ. Τὸ πορτοκάλι χτυπάει: τὸ τερατάκι στὸ κεφάλι και καρφώνεται: στὸ... ράμφος του!

Ζαλ:σμένος ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ χτύπημα ὁ Τσιπιτσιπ κάθεται σὲ μιὰ κρέκλα ἀνοίγοκλείνοντας σαστισμένος τὰ μάτια του. Ἐπειτο, ἀποσπάει τὸ πορτοκάλι ἀπὸ τὸ ράμφος του και... τὸ καταβροχθίζει!

Ὁ Κοντοστούπης συνεχίζει τὴν ἐρευνά του γιὰ τὴν ἀνεύρεσι: ὀνόματος γιὰ τὸ πιθηκάκι.

— Ναπολέων!, λέει. Χίτλερ Ἀλέξανδρος! Μουσολίνι! Ὅχι! Δὲ μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ τὰ ὀνόματα! Χόμφρεϋ Μπόγ-

Τό κορμί τής Φάουστας συσπάται τρομακτικά!....

καρτ! Τζέϊμς Κάγκνεϋ!

—Χέντυ Λαμάρ!, λέει ο Τσιπιτσιπ. Γκρέτα Γκάρμπο!

—Βούλωσε τὸ βρωμοράμφορ σου!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Νὰ τὸ βγάλω... Φάουστ! "Οχι! Θὰ μοῦ θυμίζει ὄλη τὴν ὥρα τὸ Φάουστ καὶ θὰ μὲ πιάνει ἡ καρδιά μου!

Ξαφνικά, ὁ Τσιπιτσιπ βάζει τὰ γέλια! Ἄκράπητα βραχνὰ γέλια.

Ὁ Κοντοστούπης ζαρώνει τὰ φρύδια του.

—Τί τρέχει, παλιοτέρας; λέει ἄγρια. Αὐγὰ σοῦ καθαρίζουνε καὶ γελάς ἔτσι;

—Ξέρεις μὲ ποῖον μοιάζει τὸ πιθηκάκι σου, Κοντοστού-

πη; λέει ὁ Τσιπιτσιπ. Χτὲς εἶντα ἓνα κινηματογραφικὸ ἔργο μὲ ἓναν κακούργο πού τὸν λένε Ντόκτορα Τζέκυλ! "Ε, λοιπόν, τὸ πιθηκάκι μοιάζει μὲ τὸν Τζέκυλ! Χά, χά, χά!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

Τὸ πιθηκάκι βγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του ἓνα πορτοκάλι πού ἔτοιμαζόταν νὰ τὸ καταβροχθίσῃ καί... λέει:

—Τζέκυλ! Αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ ἀρέσει! Τζέκυλ νὰ μὲ λέτε ὄλοι ἀπὸ δῶ καὶ μπρός!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπ μένουν ἀσάλευτοι, μαρμαρω-

μένο: από την ξαφνική έκπληξι, πού δοκίμασαν άκούγοντας τὸ μαϊμουδάκι νὰ μιλάει σάν ἄνθρωπος!

Κυττάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γουρλώνοντας τὰ μάτια τους καὶ ξεροκαταπίνοντας νευρικά!

Ἐπειτα, ὁ Κοντοστούπης πετάγεται ὀρθίος ρίχνοντας γάμω τὸ πιθηκάκι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!

Τρέχει στὴ γωνιά τῆς κουζίνας καὶ σκαρφαλώνει πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ἐκεῖ σταυροκοπεταί μουρμουρίζοντας:

—Πίσω μου σ' ἔχω σατανά! Ἔνα πιθηκάκι: πού μιλάει σάν ἄνθρωπος! Παναγίτσα μου!

Ὁ Τσιπιτσιπ μ' ἕνα τεράστιο πήδημα προσγειώνεται κι' αὐτὸς δίπλα στὸν Κοντοστούπη τρέμοντας ἀπὸ τὴν ταραχὴ του!

Τὸ πιθηκάκι μορφάζει κωμικά καὶ περιφρονητικά καὶ λέει:

—Εἶστε ἀνόητοι κι' οἱ δύο! Γιατὶ ἐσεῖς νὰ μιλάτε κι' ἐγὼ νὰ μὴ μιλῶ; Ἡ κυρία μου ἢ Φάουστα μ' ἔμαθε νὰ μιλῶ! Κατεβήτε, λοιπὸν ἀπὸ τὸ τραπέζι: κι' ἐλάτε νὰ κάνουμε παρέα! Φοβόσαστε ἕνα μικρὸ πιθηκάκι;

Ἀπρόθυμα καὶ μὲ ἀργές κινήσεις ὁ Κοντοστούπης κι, ὁ Τσιπιτσιπ κατεβαίνουν ἀπὸ τὸ τραπέζι.

—Μαϊμουδίτσα μου..., ἀρχίζει νὰ λήθ ὁ νάνος.

—Τζέκυλ!, φωνάζει τὸ πιθηκάκι. Μὲ λένε Τζέκυλ! Ὁ-

ποιος μὲ λέει διαφορετικὰ θὰ τὸν δαγκώνω!...

Γυρίζει ἔπειτα στὸν Τσιπιτσιπ καὶ προσθέτει ἄγρια:

—Ὅσο γιὰ σένα, πουλί μὲ σῶμα ἀνθρώπου, δὲ θὰ τὰ πᾶμε καθόλου καλά! Νομίζεις πὼς δὲν ἄκουσα αὐτὰ πού εἶπες γιὰ μένα;

Νεκροὶ ἢ Ζωντανοί;

ΜΕΣΑ στὸ ἐργαστήριό του ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, συνεχίζει τὴς ἔρευνές του.

Χώνει βελόνες μέσα στοὺς πόρους τοῦ δέρματος τῶν δυὸ ἀγαπημένων συντρόφων του καὶ παίρνει αἷμα πού τὸ ἀναλύει μὲ χημικὲς οὐσίες καὶ τὸ ἐξετάζει μὲ προσοχή.

Ἀπὸ τὸ στόμα τους παίρνει σάλιο, πού τὸ ἐξετάζει κι' αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο. Χώνει ἔπειτα ἕνα μακρὺ λαστιχένιο σωλῆνα στὸ λαιμὸ τους καὶ τραβάει ὑγρὰ ἀπὸ τὸ στομάχι τους.

Ἐξετάζει τὰ μάτια τους μὲ ἰσχυροὺς φακοὺς καὶ κυττάζει τὸ δέρμα τους μὲ τὸ μικροσκόπιο.

Κάθε τόσο κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του καὶ μουρμουρίζει κάτι ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Τέλος κατεβαίνει στὸ σαλόνι ὅπου ἡ Ἀστραπὴ κρατᾶει ἀγκαλιασμένη τὴ μητέρα της πού κλαίει.

Ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὸν Τζέκυλ στὰ μπράτσα του ἔχει μπῆ κι' αὐτὸς τώρα στὸ

θαλόνη, συνοδευόμενος από τὸν Τσιπιτσιπί.

Ὁ Ἕλληνας πηγαίνει κοντὰ στὴν Ἑλσα καὶ στὴν Ἀστραπή, ἀκουμπάει τὰ χέρια του στοὺς ὤμους τους καὶ μουρμουρίζει:

— Μὴν κλαῖτε! Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς δὲν εἶναι νεκροί!

Οἱ δύο γυναῖκες τὸν κυττάζουν μὲ χαρὰ, πού ὅμως λιγοστεύει ὅταν ἀντικρίζουν τὸ θλιμμένο πρόσωπό του.

— Δὲν εἶναι νεκροί!, συνεχίζει ὁ Ἕλληνας. Βρίσκονται ὅμως σὲ μιὰ κατάστασι πού μοιάζει μὲ θάνατο! Οἱ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὴ φλεγόμενη λίμνη τῆς Φάουστης δηλητηρίασαν τὸν ὀργανισμό τους μὲ κάποια ἀγνωστὴ οὐσία, πού βρίσκεται: τώρα παντοῦ στὸ αἷμα τους καὶ στὸ δέρμα τους, στὰ πνευμόνια τους καὶ στὸ στομάχι τους, στοὺς μυῶνες τους καὶ στὸν ἐγκέφαλό τους! Δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ ἀφαιρέσουμε ἀπὸ τὸν ὀργανισμό τους τὴν τρομερὴ αὐτὴ οὐσία πού κρατᾶει τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο! Εἶναι ζωντανοὶ χωρὶς νὰ μπορούν νὰ σαλέψουν καὶ νὰ μιλήσουν καὶ εἶναι νεκροί, χωρὶς νὰ ἔχουν πάψει νὰ ζοῦν!...

— Τί μπορούμε νὰ κάνουμε, ἀγαπημένε μου; ρωτᾶει μὲ ἀπόγνωσι ἡ Ἀστραπή. Θὰ μείνουν ἔτσι γιὰ πάντα σ' αὐτὴ τὴ φριχτὴ κατάστασι;

— Ὁχι, ἀπαντᾶει ὁ μέγας Ἕλληνας ἐπιστήμων. Ὁ

μόνος τρόπος ἡ μόνη ἐλπίδα νὰ σωθοῦν εἶναι νὰ διώξῃ ὁ ἴδιος ὁ ὀργανισμὸς τους τὸ δηλητήριο! Εἶναι ἀγνωστο ὅμως πότε θὰ γίνῃ αὐτό! Μπορεῖ νὰ ξυπνήσουν ἀπὸ τὴν νάρκη αὐτὴ σὲ λίγους μῆνες! Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶναι ὅτι: θὰ συνέλθουν ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια!

— Χρόνια!, φωνάζουν ἡ Ἑλσα κι' ἡ Ἀστραπή μαζί. Χρόνια!

— Πα... Παναγίτσα μου! τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Θὰ μείνουν ἔτσι ναρκωμένοι γιὰ χρόνια χωρὶς νὰ μπορούν νὰ ὑπερασπίσουν τὸν ἑαυτό τους; Χριστουλάκη μου!

Ὁ Τσιπιτσιπί ἀνοιγοκλείνει τρομαγμένος τὰ μάτια του.

Ὁ Τζέκυλ, τὸ πιθηκάκι κυττάει πρῶτα γύρω θεβαίνοντα ὅτι δὲν τὸν βλέπει κανεὶς καὶ στὸ ἄσχημο καὶ παραξένο πρόσωπό του διαγράφεται ἓνα ἀλλόκοτο καὶ μυστηριώδες χαμόγελο!

— Ναι!, ἀπαντᾶει, ὁ Ἑλ Γ κ ρ ε κ ο. Δυστυχῶς ἔτσι εἶναι! Θὰ μείνουν ἔτσι βυθισμένοι γιὰ μερικὰ χρόνια σ' ἓναν ὕπνο πού εἶναι ἀδελφὸς τοῦ θανάτου! Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας! Δὲν ξέρουμε τί ἐχθροὺς θὰ ἀντιμετωπίσουμε στὸ μέλλον! Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ χτίσω ἓνα μεγάλο δωμάτιο ἀπὸ εἰδικὸ ἀτσάλι, πού καμμιά δύναμι στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορεῖ νὰ διαπεράσῃ! Ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ θωρακισμένο δωμάτιο θὰ κλείσουμε τὸν Ὑπε-

ράνθρωπο και τον Κεραυνό, για να τους προστατεύσουμε ώσπου να συνέλθουν!

—Θα κλειστώ κι' εγώ μαζί τους!, λέει με λυγμούς η Έλσα. Δέ θα εγκαταλείψω τον αγαπημένο μου άντρα και τον λατρευτό μου γιό! Θα μείνω κοντά τους ώσπου να γίνουν καλά και δε θα βγαίνω παρά μόνο για να πάρω τρόφιμα!

—Μητέρα!, λέει με τρόμο η Άστραπή. Γιατί να μείνης μαζί τους; Δέ χρειάζονται την προστασία σου! Θα τρελ λαθής μένοντας τόσο καιρό με δυο...

—Όχι, φωνάζει η Έλσα. Θα μείνω μαζί τους!...

Λίγες μέρες αργότερα, στον κήπο του σπιτιού των Υπερανθρώπων είναι χτισμένο ένα σπιτάκι. Από έξω φαίνεται σαν ένα κοινό σπιτάκι, όπως χιλιάδες άλλα μέσα κι' έξω από τη Νέα Υόρκη.

Κι' όμως είναι εντελώς διαφορετικό. Από το μέσα μέρος, οι τοίχοι του είναι στρωμένοι με χαλύβδινες πλάκες, που μπορούν να αντέξουν σε κάθε επίθεση και κάθε δύναμη.

Οι πόρτες του είναι χοντρές και συμπαγείς και τα παράθυρά του, δυο ή τρία όλα - όλα είναι φραγμένα με χοντρά και πυκνά κάγκελα.

Μέσα στο κεντρικό δωμάτιο του σπιτιού όπου η χαλύβδινη επένδυση είναι πιο χοντρή, πάνω σε δυο μαρμάρια

κρεβάτια, είναι ξαπλωμένοι δυο απ' τους πιο μεγάλους και πιο δυνατούς ανθρώπους που γνώρισε ποτέ ο κόσμος: ο Υπεράνθρωπος και ο Κεραυνός!

Γύρω τους στέκονται σκυθρωποί και δακρυσμένοι, ο Έλ Γκρέκο και η Άστραπή ο Κοντοστούπης με το πιθηκάκι τον Τζέκυλ και ο Τσιπιτσιπί. Η Έλσα είναι γονατισμένη κοντά στον Υπεράνθρωπο και κλαίει με το κεφάλι της πάνω στο στήθος του αγαπημένου της άντρα!

—Έλσα!, λέει ο Έλ Γκρέκο. Δέν πρέπει να κλαίς! Ξέρεις ότι μια μέρα άργά ή γρήγορα ο Υπεράνθρωπος και ο Κεραυνός θα ζυπνήσουν από το λήθαργό τους και θα συνεχίσουν τη ζωή ανάμεσά μας, ζωντανοί και γεροί, όπως πριν! Γιατί να κλαίς λοιπόν; Θα μείνης κοντά τους αφού το θέλεις, και θα με είδοποιείς άμέσως κάθε φορά που θα αντιλαμβάνεσαι κάποια αλλαγή επάνω τους! Άλλωστε κι' εγώ θα τους επισκεπτομαι κάθε μέρα για να τους εξετάζω και δε θα σταματήσω τις προσπάθειές μου για να τους απαλλάξω πιο συντομα από τον αλλόκοτο αυτό θάνατο!

Σωπαίνει, κυττάζει με θλίψη τους δυο φίλους του και συνεχίζει:

—Υπάρχουν μόνο δυο κλειδιά της έξωτερικής πόρτας του καταφυγίου αυτού, Έλσα, το ένα θα το έχω εγώ και τ' άλλο εσύ! Και μόνο ε-

μείς οι δυο ξέρουμε με ποιό τρόπο ανοίγει: ή πόρτα! "Ετσι θα είμαστε ήσυχοι ότ: κανένας από τους έχθρους μας δέ θα μπορέση νά μπη έδω και νά κάνη κακό στον 'Υπεράνθρωπο και στον Κεραυνό! Τώρα πού θα βγούμε εμείς, θα κλειδώσης από μέσα την πόρτα!...

'Αποχαιρετούνται με δάκρυα. 'Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ή 'Αστραπή, ό Κοντοστούπης με τον Τζέκυλ και ό Τσιπιτσιπι βγαίνουν έξω.

—Καλή αντίμωσι, μητέρα!, λέει με συγκίνησι ή 'Αστραπή. Φρόντιζε τον έαυτό σου! Μήν κλαίς και μήν αφήσης τή λύπη νά σε λυγίση!

'Η πόρτα του χαλύβδινου καταφυγίου κλείνει: βαρειά μ' έναν υπόκωφο θρόντο!

'Η "Ελσα είναι τώρα κλεισμένη ολομόναχη μαζί με τους νεκροζώντανους 'Υπεράνθρωπο και Κεραυνό!

—Θεέ μου!, μурμουριζει ή 'Αστραπή.

Ρίχνεται την άγκαλιά του

άντρα της και άρχίζει νά κλαίη με τό πρόσωπο χωμένο στο στήθος του.

'Από τά μάτια του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δάκρυα κυλούν στα άνδροπρεπή χαρακτηρισικά του.

'Η γενναία ψυχή του πονεί για τους άδελφικούς φίλους του, για την "Ελσα και για την Ντιάνα.

'Ο Κοντοστούπης, με τό πρόσωπο συσπασμένο σ' ένα κωμικοτραγικό μορφασμό, κλαίει: κι' αυτός μурμουρίζοντας:

— "Αχ, άτιμη Φάουστα! Ξαναζωντανεψε άν σου βαστάη, νά δής τί θα σου κάνω!

'Ο Τσιπιτσιπι κλαίει κι' αύτός, με σιγανά γρυλλίσματα!

Στή θλίψη τους και στο θρήνο τους δέ βλέπουν την έκφρασι πού έχει πάρει τό άσχημο και παράξενο πρόσωπο του Τζέκυλ του πιθήκου.

Δέ βλέπουν τά μάτια του, πού λαμπροκοπούν σκοτεινά από άγρια χαρά, σαν τά μάτια ενός μικρού διαδόλου!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο έλληνικό κείμενο υπό Θάνου 'Αστρίτη

'Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις — 'Αποκλειστικότης «'Υπεράνθρώπου»

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Είναι τιμή για κάθε 'Ελληνόπουλο νά φέρνη καινούργιους άναγνώστες στο περιοδικό του, τον «'Υπεράνθρωπο», πού είναι τό καλύτερο στο είδος του σ' όλόκληρη τήν Εύρώπη!

'Ιδιαίτερα τό τεύχος, όπου κάνει τήν εμφάνισί του ό 'Υπερέλληνας, πρέπει νά προπαγανδισθί σ' όλόκληρη τήν 'Ελλάδα και στις έλληνικές παροικίες του έξωτερικού!

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ, ΤΟ

52

είναι τὸ Τεῦχος τῶν Τευχῶν, τὸ πιὸ συναρπαστικό, πιὸ δραματικό, πιὸ γοητευτικό πού ἔχετε διαβάσει ὡς τώρα!

Στὸ τεύχος αὐτό, κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνας νέος ἥρωας τοῦ Καλοῦ, ὁ

ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΕΛΓΚΡΕΚΟ

Ὁ μικρός, μὰ θαυμαστός γυιὸς τοῦ Ἑλληνα Ὑπερανθρώπου, πού ἔχει κληρονομήσει ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας του, παίρνει μέρος στὸν πόλεμο ὑπὲρ τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ σώζει χιλιάδες παιδιὰ ἀπὸ τὸ Ἐγκλημα καὶ τὸ Θάνατο!

52

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΩΝ ΤΕΥΧΩΝ

Έκυκλοφόρησε

Το 4ο «Βιβλίο του Μέλλοντος», ένα ακόμη διαπλανητικό άριστούργημα, με τόν τίτλο:

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

(Έπιδρομή από τὸ διάστημα)

· Είναι ένα μυθιστόρημα, από την εποχή που τα ταξίδια όχι μόνο μεταξύ των πλανητών του ηλιακού μας συστήματος, αλλά και μεταξύ διαφόρων ηλιακών συστημάτων, θα είναι πραγματικότητας. Περιγράφει τις περιπέτειες ενός ήρωος του διαστήματος, ενός κοσμοναύτη, που αγωνίζεται να σώσει τη Γη από την τρομακτική «Βόμβα Κατακλυσμού», που διαθέτει μια αλλόκοτη φυλή ενός μακρνού πλανήτη!

Κανένας δεν πρέπει να χάσει το 4ο «Βιβλίο του Μέλλοντος». Έξωφύλλα πολυτελή, σελίδες 130, μόνο 6 δραχμές.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος 7ος — Άρ. τεύχους 51 — Δράχ. 2.
Γραφεία: δδδς Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλλάδια 4
Έξάμηνος > 55	Έξάμηνος > 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!	24) Στην Άγκαλιά 'Ερπετών
2) ΟΙ τερατάνθρωποι έκδικούνται.	25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρων
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπερανθρώπων
5) ΟΙ Ούρανοξύστες καταρρέουν.	28) Στη χώρα τών Κενταύρων
6) ΟΙ 'Υπ άνθρωποι έξοντώνονται	29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπερανθρώπου
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	31) ΟΙ Φτερωτοί Μονομάχοι
9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπερανθρώπου.	32) Τό Μυστικό του Πλανήτη κρόνου
10) Στά δόντια του Λιονταριού	33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
11) ΟΙ Άετοί εφορμούν!	34) Τό Τέλος τής Γης
12) Τό Τραίνο του Θανάτου	35) Ζωντανή Παγίδα
13) Στη Χώρα τών Τρελλών	36) Κουρσάροι τών Ουρανών
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	37) 'Ο Άόρατος Άνθρωπος
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	39) Τά Όντα του 'Ολέθρου
17) Άστραπή, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου.	40) ΟΙ Μαύροι Έωσφόροι.
18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
19) 'Ο Άρχων του Κόσμου	42) 'Η Γροθιά του 'Ελληνα
20) 'Ο Τούμος τών Όκεανών	43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
21) Τό Μυστικό του Πράσινου 'Ελέφαντα	44) Τό Τέρας τών Ούρανών.
22) 'Η Άστραπή έπιτίθεται	45) 'Η Φάνιαστα έκδικείται
	46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
	47) 'Η Άνάστασις του Φάουστ
	48) 'Η Γιγαντομαχία.
	49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο
	50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
	51) 'Η φλεγόμενη Λίμνη.

